

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **TELEMEDIA INTERACTV PRODUCTION HOME LIMITED**
sídlem Arch. Makalos III, 195 Neocleous House, P. C. 3030,
Limassol, Kyperská republika
zastoupena advokátem Mgr. Danielem Maškem
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. RRTV/14977/2017-rud, sp. zn. /ident. RRTV/2017/467/rud ze dne 10. 10. 2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byla podle § 8a odst. 2 písm. b) ve spojení s § 8a odst. 6 písm. c) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), ve znění do 30. 6. 2017, uložena žalobkyni jako zadavatelce obchodního sdělení pokuta 500 000 Kč za porušení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, jehož se dopustila zadáním teleshoppingového bloku s názvem „Klenot TV“, odvysílaného 23. 8. 2016 od 11.12 hodin na programu Televize Barrandov, který je nekalou obchodní praktikou podle zvláštního předpisu, respektive klamavou obchodní praktikou dle § 5 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, neboť v teleshoppingovém bloku byla uváděna nepravdivá informace, že při nakoupení nabízených šperků typu Swarovski Elements získají diváci „certifikát o pravosti Swarovski krystalu“, ačkoli ve skutečnosti tyto šperky žádným certifikátem pravosti nedisponují a ani disponovat nemohou, neboť společnost Swarovski AG vydává certifikáty pouze k finálním výrobkům Swarovski (šperky, hodiny apod.), ovšem nikoli ke krystalovým komponentům Swarovski. Teleshopping tedy obsahoval věcně nesprávnou informaci, která mohla podstatně ovlivnit ekonomické chování spotřebitele. Ten mohl na základě zhlédnutí teleshoppingu učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak nebyl učinil, tedy zakoupit nabízené šperky s tím, že se domníval, že tyto šperky disponují certifikátem pravosti vydaným společností Swarovski AG.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula průběh správního řízení, zahájeného z podnětu stěžovatelky – divačky, jež si na základě shodné nabídky v minulosti zakoupila náramek z krystalů Swarovski., avšak neobdržela k němu žádný certifikát pravosti, a když o něj požádala na zákaznické lince, bylo jí sděleno, že se jedná o šperk z elementů, nikoli o krystaly, tedy o šperk jiné kvality. Z vyjádření společnosti Swarovski Bohemia spol. s r. o., IČO: 413 24 269, dceřiné společnosti Swarovski AG, žalovaná zjistila, že certifikáty pravosti jsou vydávány pouze k finálním výrobkům Swarovski (šperkům, hodinkám apod.), nikoli však ke krystalovým komponentům Swarovski, a oprávnění vydávat k nim certifikáty pravosti nemají ani oficiální distributoři odebírající tyto komponenty. Z toho žalovaná vyvodila, že reklamní sdělení o certifikátu pravosti krystalů Swarovski je klamavé, neboť takovým certifikátem prodejce krystalů nedisponoval a ani disponovat nemohl. Provozovatelka televizního vysílání programu Televize Barrandov, společnost Barrandov Televizní Studio a.s., IČO: 416 93 311, k dotazu žalované uvedla, že zadavatelem této reklamy byla žalobkyně. Žalovaná zdůraznila, že v průběhu správního řízení vyzvala žalobkyni několikrát k vyjádření, ta však ani v jednom případě žádným způsobem neodpověděla.

III. Žaloba

3. Žalobkyně předně namítla, že žalovaná se nijak nevypořádala s jejím podrobným vyjádřením, jež jí bylo doručeno 13. 7. 2017, a namísto toho v napadeném rozhodnutí uvedla, že se žalobkyně v průběhu správního řízení nevyjádřila. Na důkaz těchto tvrzení žalobkyně předložila kopii tohoto vyjádření, včetně dokladu, z něž podle jejího názoru vyplývá jeho doručení žalované 13. 7. 2017. Jedná se o závažnou procesní vadu, jež má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

4. K meritu věci žalobkyně uvedla, že neprovozuje televizní vysílací pořad Klenot TV ani internetový obchod na adrese www.klenottv.cz. Jeho provozovatelem je společnost Central European Stone Trade Enterprises Kft., sídlem v Budapešti, jež také nese plnou odpovědnost za obsah a výrobu daného pořadu. Tato skutečnost je výslovně uvedena v obchodních podmínkách pořadu Klenot TV.
5. K obsahu samotného teleshoppingového pořadu žalobkyně předslala, že všechny šperky označené jako Swarovski lze rozdělit do dvou kategorií: 1) Originální šperky Swarovski, tedy jedinečné šperky kompletně vyráběné a osazované krystaly Swarovski přímo v dílnách této společnosti. 2) Šperky se Swarovski Elements, neboli komponenty Swarovski, tedy výrobky, ve kterých jsou použity krystaly Swarovski a které mohou být do určité míry podobné originálním šperkům Swarovski, ale šperk jako takový může být vyroben prakticky kdekoli a kýmoli. V praxi tak různí výrobci šperků nakoupí krystaly od společnosti Swarovski a těmi pak osazují šperky, které sami vyrábějí, a takto označené šperky společnost Swarovski nijak neschvaluje. Zatímco u první skupiny šperků mohou vystavovat certifikáty pouze originální obchody společnosti Swarovski, u druhé skupiny může pochopitelně jiný výrobce bez povolení společnosti Swarovski vydávat certifikáty a jiné potvrzení, že jeho šperky jsou originální a že obsahují komponenty Swarovski, nikoli však to, že se jedná přímo o šperky Swarovski.
6. Jelikož žalobkyně neprodává šperky Swarovski, ale šperky s komponenty Swarovski, poskytuje zákazníkům certifikáty, v nichž potvrzuje pravost jejích šperků a to, že jsou osazeny komponenty Swarovski. Tento postup je v České republice naprosto běžný. Žalobkyně zdůraznila, že moderátorka daného pořadu netvrdila, že kupující obdrží certifikát pravosti šperku Swarovski, ale certifikát o pravosti našeho šperku, který je osazen originálními krystaly Swarovski. Navíc i na obrazovce byl záběr na visáček s nápisem krystaly od Swarovski, nikoliv šperky od Swarovski. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobkyně spotřebitele neklame a k porušení zákona nedošlo. Žalobkyně proto navrhla, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované a žalobkynina replika

7. Žalovaná se ohradila proti žalobkyninu tvrzení, že jí bylo 13. 7. 2017 doručeno jakékoli vyjádření ve věci. Doručenka předložená soudu žalobkyní se vztahovala k zásilce odeslané odlišným subjektem v jiném správním řízení, o čemž svědčí také shodný údaj o váze zásilky (180 g). Břemeno prokázání doručení zásilky žalované přitom nese žalobkyně. Ta je odpovědná rovněž za obsah předmětného obchodního sdělení, neboť byla jeho zadavatelkou, jak žalovaná zjistila od šířitele teleshoppingu, společnosti Barrandov Televizní Studio a.s. Za dostatečný důkaz nepovažovala žalovaná ani certifikát přiložený žalobkyní v průběhu soudního řízení, neboť nebyl vystaven společností Swarovski, mohl být použit pouze v rámci mezipodnikových předváděcích místností, nesloužil jako potvrzení pravosti krystalů a byl použitelný pouze do 31. 12. 2015.
8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované připustila, že soudu nedopatřením zaslala nesprávnou doručenku od svého vyjádření v průběhu správního řízení, avšak setrvala na svém tvrzení, že toto vyjádření žalované odeslala, dodávajíc, že správnou doručenku stále hledá. Ohledně certifikátu žalobkyně zdůraznila, že výslovně obsahuje prohlášení o zakoupení originálních krystalů Swarovski, z čehož jednoznačně vyplývá originalita krystalů. Exspirace certifikátu je zcela běžná věc, kterou je zaručeno to, že před prodloužením platnosti certifikátu vydavatel znova prověří pravost a originalitu šperků.

Moderátorka pořadu sice použila nepřesné slovní spojení „certifikát o pravosti Swarovski krystalu“, avšak ze současného záběru na visačku s popisem „Crystals from Swarovski“ neboli krystaly Swarovski je naprosto zřejmé, že se jedná o garanci použití Swarovski krystalů, nikoliv šperků Swarovski. Žalobkyně proto setrvala na svém procesním návrhu.

V. Ústní jednání

9. Při jednání konaném 1. 10. 2020 účastníci řízení zopakovali argumenty obsažené již ve svých procesních podáních a setrvali na svých procesních návrzích.
10. Městský soud nejprve rekapituloval podstatný obsah správního spisu, a následně provedl jako důkaz žalobkynino podání datované 19. 6. 2017 a označené jako „Vyjádření ke správnímu řízení – sp. zn. RRTV/2017/467/rud“; listinu označenou jako „Podrobnosti o zásilce: 430423114“; kopii anglicky psaného certifikátu a jeho českého překladu, nadepsaného „SWAROVSKI. CERTIFIKÁT PRO POUŽITÍ V PŘEDVÁDĚCÍCH MÍSTNOSTECH“, vystaveného 1. 1. 2015 v Čínské lidové republice. Žádné další důkazy účastníci řízení nenavrhli.

VI. Posouzení věci městským soudem

11. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
12. V rámci toho městský soud zkoumal mimo jiné to, jestli by pro žalobkyni nebylo příznivější použití novější úpravy obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a plně se ztotožnil s podrobným odůvodněním obsaženým na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí. V něm žalovaná naznačila, že pozdější úprava jako celek není pro žalobkyni příznivější, proto její jednání posoudila podle zákona o regulaci reklamy ve znění do 30. 6. 2017. Městský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, a jelikož je žalobkyně nezpochybnila, považuje za nadbytečné z něj podrobněji citovat.
13. Z logiky žalobních bodů se městský soud dále zabýval tím, že podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů kvůli naprostému opomenutí jejího vyjádření z 19. 6. 2017. Žalobkyně v průběhu řízení předložila soudu jeho kopii spolu s listinou „Podrobnosti o zásilce: 430423114“, již hodlala prokázat doručení tohoto vyjádření žalované. Z tohoto dokladu sice vyplývá, že žalovaná byla 13. 7. 2017 doručena zásilka odeslaná 12. 7. 2017, jako odesílatelka však není uvedena žalobkyně, nýbrž společnost CESTE KFT sídlící v Maďarsku. V odpověď na odmítavou reakci žalované žalobkyně v replice připustila, že soudu nepředložila správnou doručenkou, dodávajíc, že ji nadále hledá; setrvala však na svém tvrzení, že předmětné vyjádření žalované zaslala. V dalším průběhu řízení žalobkyně žádné další důkazy nepředložila.
14. K obdobné situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 31/2009 - 231 ze dne 16. 7. 2009 uvedl: „*Správní řád explicitně neupravuje, kdo nese důkazní břemeno ohledně skutečnosti,*

zda bylo správnímu orgánu určité podání doručeno. Odpověď na tuto otázku však lze nalézt za použití pravidel logického dovozování, neboť zatímco podatel má možnost učinit potřebná opatření, aby v budoucnu mohl prokázat odeslání určité zásilky (například při zasílání prostřednictvím České pošty zvolením služby doporučená zásilka s dodejkou, kdy je odesílateli zpětně zasláno potvrzení prokazující dodání poštovní zásilky příjemci), adresát zásilky není schopen prokázat negativní skutečnost, tj. že mu určitá písemnost nebyla doručena. [...] Logickým výkladem je tedy nutno dojít k závěru, že podatel, který tvrdí, že zaslal správnímu orgánu písemnost prostřednictvím držitele poštovní licence, nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že tuto konkrétní písemnost skutečně předal k poštovní přepravě s pokynem jejího zaslání správnímu orgánu.“

15. Žalobkynino vyjádření z 19. 6. 2017 není součástí správního spisu, shora citovaný doklad předložený v průběhu soudního řízení neprokazuje jeho doručení žalované (což připustila i sama žalobkyně) a jiný důkaz žalobkyně nenavrhla. Nelze proto než konstatovat, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně doručení tohoto vyjádření žalované, a není tudíž vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaná s tímto vyjádřením výslovně nevypořádala. Přesto městský soud poukazuje na to, že s argumenty obsaženými ve vyjádření se žalovaná ve svém rozhodnutí vypořádala, zejména na jeho stranách 4, 10 a 11.
16. Žalobkyně byla napadeným rozhodnutím potrestána za správní delikt podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o regulaci reklamy, jež se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba „jako zadavatel [reklamy]“ tím, že „v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) zadá reklamu, která je nekalou obchodní praktikou“. „Reklamou“ se podle § 1 odst. 2 téhož zákona rozumí „oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.“ „Zadavatelem reklamy“ je pro účely tohoto zákona podle jeho § 1 odst. 5 „právnická nebo fyzická osoba, která objednala u jiné právnické nebo fyzické osoby reklamu“. Odborná literatura k pojmu „zadavatel“ uvádí: „Zadavatelem reklamy je osoba, která objedná zpracování reklamy (nikoli šíření reklamy) a pro jejíž potřeby je reklama zpracovávána. To znamená, že objednáním je třeba rozumět vždy počáteční podnět, a nikoli například činnost agentury, která je pouze v pozici jakéhosi zprostředkovatele (pokud není zpracovatelem), neboť jinak by mohlo docházet k obcházení zákona, a tedy k situaci, kdy by osoba, v jejíž prospěch reklama působí, za nic neodpovídala. Osoba zadavatele může být totožná s osobou šířitele i zpracovatele reklamy. Zadavatel odpovídá za obsah reklamy v plném rozsahu, pokud byl zároveň v pozici zpracovatele reklamy – zpracovatel reklamu zpracuje pro vlastní potřebu (§ 6b odst. 1). Není-li zadavatel a zpracovatel reklamy jedna osoba, odpovídají solidárně čili společně a nerozdílně.“ (Chaloupková, H., Holý, P., Urbánek, J. Mediální právo. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).
17. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy se „zakazuje [...] reklama, která je nekalou obchodní praktikou podle zvláštního právního předpisu; za takovou reklamu se nepovažuje umístění produktu v audiovizuálním díle nebo jiném zvukově obrazovém záznamu, splňuje-li podmínky stanovené jiným právním předpisem“. Tímto jiným právním předpisem je zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, jenž vymezuje nekalou obchodní praktiku zejména jako „klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b“ (§ 4 odst. 3 tohoto zákona). Obchodní praktika se podle § 5 odst. 1 téhož zákona „považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou

informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“

18. Mezi účastníky není sporné, že předmětný pořad (resp. jeho příslušná část) byl reklamou ve smyslu zákona o regulaci reklamy. Jen pro úplnost zde městský soud podotýká, že tento zákon – na rozdíl od zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů – nerozlišuje mezi reklamou a teleshoppingem; rozhodující je výlučně splnění vyjmenovaných znaků „reklamy“. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 218/2015 - 62 ze dne 19. 11. 2015.
19. Žalobkyně v druhém žalobním bodu namítla, že není provozovatelkou televizního pořadu Klenot TV ani internetového obchodu na adrese www.klenottv.cz, a nemůže být tedy za obsah pořadu odpovědná. K tomu je třeba předně uvést, že zákon o regulaci reklamy nezná pojem „provozovatel televizního vysílacího pořadu“. Lze se domnívat, že má žalobkyně na mysli pojem „provozovatel televizního vysílání“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., jímž je *„osoba, která sestavuje program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, určuje způsob organizace rozhlasového a televizního vysílání a má za toto vysílání redakční odpovědnost, a pod zvukovým nebo obrazovým označením, jež program a služby přímo související s programem nezaměnitelně identifikuje, tento program a služby přímo související s programem prvotně šíří nebo prostřednictvím třetích osob nechává šířit“*. Ačkoli provozovatel televizního vysílání nemusí být u reklamního pořadu nutně totožný se zadavatelem reklamy, za její obsah je z hlediska skutkové podstaty předmětného správního deliktu odpovědný výlučně ten, kdo si reklamu objedná u jiné osoby, tedy její zadavatel. Podle § 6b odst. 3 věty první zákona o regulaci reklamy *„[z]adavatel se zproští odpovědnosti za obsah šířené reklamy, který je v rozporu se zákonem, prokáže-li, že zpracovatel nedodržel při jejím zpracování jeho pokyny, a v důsledku toho je obsah této reklamy v rozporu se zákonem.“* Podle § 8b odst. 1 téhož zákona *„[p]rávní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.“*
20. Provozovatelka televizního vysílání programu Televize Barrandov, společnost Barrandov Televizní Studio a.s., přitom v dopisu z 29. 9. 2016 sdělila žalované, že *„[š]íření teleshoppingu/reklamy Klenot TV, odvysílaného dne 23. 8. 2016 v čase 11:12 hodin na programu Televize Barrandov, si jako zadavatel objednala společnost TELEEMDIA INTERACTV PRODUCTION HOME LIMITED se sídlem ARCH. MAKARIOS III, 195 NEOCLEOUS HOUSE P. C. 3030. LIMASSOL CYPRUS, VAT: CY10147566V, Company Reg. No.: HE 144566.“* Žalovaná tedy zjistila a řádně odůvodnila, že zadavatelkou předmětné reklamy byla žalobkyně, jež je za její obsah odpovědná.
21. Žalobkyně v žalobě nezpochybnila, že byla zadavatelkou předmětné reklamy, tento argument uplatnila poprvé až při soudním jednání 1. 10. 2020, kde uvedla, že reklamu zadala společnost Central Europe Stone Trade Enterprises Kft., zatímco ona figurovala toliko jako zprostředkovatelka. Takové tvrzení se v žalobě nenachází a představuje zcela nový žalobní bod, nikoli rozšíření kteréhokoli z žalobních bodů v žalobě obsažených (v ní žalobkyně pouze uvedla, že nebyla provozovatelkou daného televizního pořadu, neboť právě jeho provozovatel je podle ní za obsah reklamy odpovědný; tato argumentace však s osobou zadavatele reklamy nijak nesouvisí), a městský soud se jím proto podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nemohl zabývat, neboť byl uplatněn až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, zakotvené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Přesto městský soud podotýká, že žalobkyně toto tvrzení nijak blíže nerozvedla a především k němu neoznačila žádné důkazy.

22. Skutečnost, zda internetový obchod na adrese www.klenottv.cz, jenž prodával šperky inzerované v reklamě, provozovala žalobkyně nebo jiná osoba, nemá na posouzení věci žádný vliv, neboť skutková podstata daného správního deliktu vyžaduje toliko, aby osoba určitou reklamu zadala, nikoli, aby z ní měla přímý hospodářský prospěch. Nelze nicméně přehlédnout, že žaloba obsahuje četná prohlášení v duchu, že „*my neprodáváme šperky Swarovski, ale šperky s komponenty Swarovski*“, která naznačují, že se žalobkyně na prodeji šperků nějakým způsobem podílí (bez ohledu na to, zda daný obchod oficiálně provozuje), a nevystupovala tedy v roli pouhé zprostředkovatelky, jak naznačila při soudním jednání.
23. Pokud jde o obsah samotné reklamy, mezi účastníky je sporné výhradně to, zda obsahovala věcně nesprávnou informaci a byla tedy nepravdivá, což vedlo nebo mohlo vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak nebyl učinil, a zda ji tedy lze považovat za klamavou. Nabídka předmětných šperků běžela v teleshoppingovém bloku Klenot TV od 26. do 29. minuty. Jednalo se o dvojici přívěsků, jež měly obsahovat Swarovski krystaly, o nichž uvaďečka v čase 26:31 prohlásila: „*Samozřejmě certifikát získáváte všichni k tomuto krásnému šperku o pravosti Swarovski krystalů, tak nemusíte se obávat. Je to tak, 396 korun za nádherný Swarovski krystal!*“ Zároveň přibližně na dobu pěti vteřin ukázala na obrazovku bėžovou visačku se stříbrným nápisem „Crystals from Swarovski®“, jež zakrývala přibližně sedminu obrazovky (nápis zabíral přibližně čtvrtinu plochy visačky). Žalobkyně tedy v reklamě uvedla, že každý kupující získá spolu se šperkem „certifikát o pravosti Swarovski krystalů“, a neobstojí tedy její námitka, že inzerovala obdržení certifikátu pravosti jejího vlastního šperku.
24. Ačkoli žalovaná na některých místech hovoří nesprávně o „špercích Swarovski“, jedná se pouze o neobratné formulace, jelikož se v napadeném rozhodnutí (zejm. na str. 4, 10 a 11) výslovně zabývá rozdílem mezi finálními šperky Swarovski, které vyrábí pouze společnost Swarovski, a šperky typu Swarovski Elements, které obsahují pouze komponenty Swarovski a které může vyrábět kdokoli. Žalobkyně jako prodejce šperků Swarovski Elements v žalobě uvádí, že může vystavovat certifikát o pravosti svých šperků, jejichž součástí jsou komponenty Swarovski, nikoli certifikát o pravosti šperků Swarovski. S tím lze v obecné rovině souhlasit, stejně jako s tvrzením, že v reklamě nebylo řečeno, že kupující obdrží „certifikát pravosti šperku Swarovski“; to však žalobkyni ani není kladeno za vinu. Podstatou předmětného reklamního sdělení nebyla nabídka certifikátu šperků Guanazhou Nanzhaoxing (jejich údajného čínského výrobce), nýbrž „certifikát o pravosti Swarovski krystalů“. Osazení krystalem Swarovski bylo podle reklamy jedním z hlavních lákadel šperku (jen slovo „Swarovski“ zazní během čtyř minut šestkrát), a cílem prohlášení o certifikátu pravosti zjevně bylo rozptýlit obavy potenciálních kupujících z toho, že by se nemuselo jednat o pravý Swarovski krystal. Certifikát o pravosti krystalu Swarovski, který by plnil uvedenou funkci, může z povahy věci vydat pouze výrobce krystalů Swarovski nebo osoba jím k tomu zmocněná. Pokud by jakýkoli jiný subjekt vydal certifikát, v němž by uvedl, že ve svých špercích použil právě krystaly Swarovski, neposkytoval by takový certifikát garanci, již od něj kupující oprávněně očekává. Z vyjádření společnosti Swarovski Bohemia spol. s r. o. ze dne 7. 3. 2017 žalovaná zjistila, že „*Swarovski vydává ‚certifikáty pravosti‘ pouze k finálním výrobkům Swarovski (šperkům, hodinkám apod.), nikoliv však již ke krystalovým komponentům Swarovski*“. Společnost dále uvedla, že „*pokud má náš zákazník uzavřenu se Swarovski platnou ‚Dohodu o branding‘, můžeme takovému zákazníkovi poskytnout visačky s popisem ‚S elementy Swarovski‘ či kulaté logo ‚Krystaly od Swarovski‘, avšak ani tak neposkytujeme našim zákazníkům k předmětným šperkům žádné ‚certifikáty pravosti‘* Dále deklarujeme, že i pokud by TV CZ [patrně oficiální provozovatel

daného obchodu] *nabyla krystaly Swarovski od našich autorizovaných velkoobchodníků (což nelze vyloučit), nejsou tito velkoobchodníci oprávněni vystavovat žádné „certifikáty pravosti“*.

25. Žalovaná tedy prokázala, že šperky nabízené v reklamě nemohly mít certifikát o pravosti krystalů Swarovski, neboť takové certifikáty jsou vydávány výlučně k finálním šperkům Swarovski, o něž v posuzované věci nesporně šlo, nikoli ke komponentům Swarovski. Visačku za certifikát pravosti vystavený výrobcem zaměňovat nelze, neboť, jak vyložila společnost Swarovski, visačka jako průkaz pravosti neslouží (k tomu též níže). Visačky toho typu, jenž byl krátce zobrazen v reklamě, ostatně mohou být snadno napodobeny jakýmkoli jiným výrobcem a neposkytují kupujícímu stejnou úroveň záruky kvality jako originální certifikáty pravosti vystavené pro konkrétní šperk nebo kámen přímo výrobcem. Sluší se dodat, že žalobkyně byla s popsánými skutkovými zjištěními v průběhu správního řízení opakovaně seznámena a byla vyzvána k vyjádření (oznámením o zahájení správního řízení z 25. 4. 2017, oznámením o provádění důkazu z 14. 7. 2017, oznámením o ukončení dokazování z 15. 8. 2017), avšak žádné vyjádření až do vydání napadeného rozhodnutí nepodala.
26. V průběhu soudního řízení žalobkyně předložila nekvalitní kopii anglicky psaného certifikátu (spolu s českým překladem), jenž je nadepsán „SWAROVSKI. CERTIFIKÁT PRO POUŽITÍ V PŘEDVÁDĚCÍCH MÍSTNOSTECH“, vystaven byl 1. 1. 2015 v Čínské lidové republice pro společnost Guanazhou Nanzhaoxing, sídlem v Čínské lidové republice, a uvádí se v něm m. j. toto: *„Tímto potvrzujeme, že výše uvedený výrobce zakoupil originální krystaly Swarovski® a je proto oprávněn používat prohlášení ‚krystaly od Swarovski® v souvislosti se značkovými produkty výrobce obsahujícími 100% originální krystaly Swarovski®. [...] Tento certifikát může být používán pouze v předem vymezených oblastech v rámci mezipodnikových (B2B) předváděcích místností nebo velkoobchodních prodejen výrobce [...]. Protože společnost Swarovski nemůže provádět validaci každého kusu svých výrobků, neslouží tento certifikát jako potvrzení pravosti krystalů použitých výrobcem.“* Na certifikátu je uvedeno datum vypršení jeho platnosti: 31. 12. 2015. Z certifikátu není jednoznačně zřejmé, kdo jej vystavil: samotný jeho text, podpis „SWAROVSKI“ a tvrzení o ochranných známkách nasvědčují tomu, že to byla společnost Swarovski, nicméně použité razítko je nečitelné a žalobkyně v podání z 22. 1. 2018 uvedla, že se jedná o prohlášení čínského výrobce šperků (*„Přikládáme certifikát, který nám poskytl náš dodavatel a výrobce šperků, ve kterém prohlašuje, že šperky obsahují krystaly Swarovski.“*), s čímž koresponduje také místo jeho vystavení.
27. Ani v hypotetickém případě, že by tento certifikát vystavila společnost Swarovski, nemohl by sloužit k potvrzení pravosti konkrétních krystalů použitých v inzerovaných špercích. Certifikát mohl být dále použit pouze v předem vymezených oblastech a v rámci mezipodnikových předváděcích místností a podle výslovného prohlášení v něm obsaženého nesloužil jako potvrzení pravosti krystalů použitých výrobcem, ačkoli žalobkyně tvrdila opak, a to také proto, že jej nelze přiřadit ke konkrétním šperkům, tedy nelze ověřit, že právě šperky inzerované v předmětné reklamě byly vyrobeny s použitím krystalů, jež čínský výrobce od společnosti Swarovski zakoupil; vzhledem k tomu, že platnost certifikátu vypršela osm měsíců před odvysíláním reklamy, je to nanejvýš nepravděpodobné. Žalované přitom nelze klást za vinu, že neprovedla šetření u tvrzeného výrobce šperků, neboť žalobkyně jí jeho totožnost v průběhu správního řízení nesdělila.
28. Z právě uvedeného vyplývá, že žalobkyně nedisponovala certifikátem o pravosti krystalů Swarovski, neboť společnost Swarovski takové certifikáty vůbec nevydávala. Žalobkyní

předložený certifikát nemohl sloužit v srpnu 2016 ve vztahu ke koncovým kupujícím jako potvrzení pravosti krystalů Swarovski použitých v konkrétních inzerovaných špercích, a nedokládá tudíž správnost reklamního sdělení, že „každý kupující získá spolu se šperkem certifikát o pravosti Swarovski krystalů,“ jež žalovaná správně vyhodnotila jako klamavé s tím, že mohlo vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Žalobkyně ostatně tento certifikát koncovým kupujícím spolu se šperkem nezaslala (ani v žalobě netvrdí opak), ačkoli právě to v reklamě slibuje, a předložila jej až v řízení před soudem. Se všemi těmito skutečnostmi musela být žalobkyně, jež měla tento certifikát k dispozici, srozuměna, proto nelze uvažovat o jejím zproštění odpovědnosti s poukazem na to, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Ani žalobní námitka, podle níž toto sdělení nemohlo spotřebitele oklamat, proto není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

29. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto jí městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu